

[Kurt Hansen.]

rekte ud over de ansatte, eller om de bliver brugt til at gøre arbejdet lettere og mere menneskeverdigt. Inden for post- og telegrafvæsenet har man klart lagt den linje, at foretagendet skal drives efter forretningsmæssige principper, og så kan det kun føre til én ting: rationaliseringerne bliver omsat i masseafskedigelser.

Der kunne nævnes en hel stribe af områder inden for det offentlige, hvor regering og folketing kunne sætte ind med at sikre de ansatte rimelige løn- og arbejdsforhold. Jeg skal ikke entydigt gøre mig til talsmand for, at der bare skal flere offentligt ansatte ind. Jeg vil ikke benægte, at der givetvis findes et lag af højt betalte bureaukrater og teknokrater, der kunne spares på, men jeg har sagt dette om de offentligt ansatte, fordi vi netop fra dette borgerlige folketing har mødt en massiv hetz imod samtlige offentligt ansatte. Jeg mener, det er meget vigtigt at ramme en pæl igennem den hetz, der er blevet kørt frem, ikke mindst af fremskridtspartiet; det må stå så klart som overhovedet muligt, at de offentligt ansatte generelt ikke er nogen af dem, der snylter på det øvrige samfund; det ikke er dem, der bare hiver en masse penge ud af det arbejde, der i øvrigt skabes i produktionen. Det mener jeg er meget væsentligt at slå fast.

En sidste påvisning omkring de offentligt ansatte skal være den groteske politik, der er ført inden for daginstitutionsområdet, hvor man fra 1. april har sat omkring 5.000 ansatte på gaden. For at spare stort set nul og niks har man sat 5.000 på gaden inden for det offentlige område. Kan man kalde det en arbejdsløshedsbekæmpende politik? Jeg spørger bare.

Denne såkaldte besparelse får konsekvenser for titusinder af børn, ikke mindst i alderen fra 0 til 6 år. Dette sker, mens man med den anden hånd pumper milliarder ud til det private erhvervsliv, som de kan bruge efter forgodtbefindende. De kan investere i, hvad der passer dem, men man skal nok forhindre de ikke-privatkapitalistiske daginstitutioner i at producere blot nogenlunde rimelige udviklingsbetingelser for børnene, blot for at spare en enkelt million — eller lidt mere eller lidt mindre; der er lidt usikkerhed omkring det, men det er ikke meget mere. Det siger en lille smule om de værdis-

normer, der rent faktisk lægges til grund i et kapitalistisk samfund.

Enhver snak om bekæmpelse af arbejdsløsheden fra partier, der har støttet en sådan udvikling, må tilbagevises som værende det rene hykleri. Regeringen og ikke mindst statsministeren har ved flere lejligheder forkyndt over for alt folket, hvilke samfundsskadelige elementer det yderste venstre består af, og hvilken samfundsskadelig politik de fører, en politik, der efter statsministerens opfattelse ikke er arbejdernes politik, en politik, der skader beskæftigelsen i dette land.

Til det må jeg sige, at i den anden periode, VS har siddet her i folketinget, har vi ikke dynget op med lovforslag og beslutningsforslag på folketingets bord. Vi har i stor udstrækning forholdt os til de problemer, der er blevet lagt foran os. Vi har taget enkelte selvstændige initiativer, ikke ret mange, men de, vi har taget, har stort set alle sammen været forslag, der lagde op til at skabe flere arbejdspladser, at skabe bedre arbejdsforhold. Jeg skal ikke gennemgå hvert enkelt forslag her; jeg skal blot trække et enkelt forslag frem. Det var beslutningsforslag nr. LXV fra den ekstraordinære samling i september sidste år, som tog sigte på at sikre boligbyggeriet, beskæftigelsen i byggefagene og en stabil byggerytme. Dette forslag tog konkret sigte på, at den del af kvotaen, som var aftalt mellem boligforligets partier, altså de 40.000, skulle overdrages til det almennyttige boligbyggeri på samme vilkår, som gælder for det almennyttige boligbyggeri i øvrigt, dog således at staten påtog sig kommunernes og landsbyggefondens finansieringsandele på henholdsvis 5 pct. og 8 pct.

Selv med en kvota på de 40.000, som vi har i dag, og som VS for øvrigt aldrig har accepteret, så havde det faktisk betydet, at efter dette forslag ville der være kommet omkring 18.000 bygningsarbejdere i arbejde. Dette ville igen naturligvis have haft en afsmittende virkning på en lang, lang række andre områder. Men ikke nok med det. Samtidig kunne det faktisk have betydet, at staten kunne have fået et nettooverskud på omkring 50.000 kr. pr. bolig, og med en kvota på 50.000, som vi mener er noget mere rimelig og svarer til det faktiske behov, ville merbeskæftigelsen faktisk have